

Θεατρικά
Προγράμματα

Θεατρικά Προγράμματα

ΕΙΔΑΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ «Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ» ΑΠΟ
ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΡΑΦΗ – ΝΟΒΑ ΜΕΛΑΝΧΟΛΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΜΑΡΩ ΚΩΤΣΙΑ

By [theatrikaprogrammata](#) 23/08/2020 Κριτικές

«Η Κιβωτός του Νώε» του Μικελάντζελο Φαλβέτι
Ομάδα Ραφή/Nova Melancholia

*Το ζεστό βράδυ της πρώτης Αυγούστου, με μια «παραλίγο» πανσέληνο,
στο Μικρό Θέατρο της Αρχαίας Επιδαύρου, μια δροσερή, ευχάριστη,*

πρωτότυπη, με άποψη και τόλμη παράσταση έκανε την έκπληξη, μέχρι τώρα, στο "mini" φετινό Φεστιβάλ Επιδαύρου 2020.

Το δυναμικό λυρικό θεατρικό σχήμα, η Ομάδα Ραφή μαζί με την πρωτοποριακή ομάδα περφόρμανς Nova Melancholia παρουσίασαν το μπαρόκ ορατόριο του Σικελού Μικελάντζελο Φαλβέττι «Η Κιβωτός του Νώε» ("Il diluvio universale"), το οποίο ανέβηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Ο Φαλβέττι συνέθεσε το έργο, το 1682, σε λιμπρέτο Vincenzo Giattini. Ο τολμηρός ιερωμένος εμπνεύστηκε από το μύθο της κιβωτού του Νώε και δημιούργησε τη δική του «μουσική κιβωτό» με ήρωες τα στοιχεία της φύσης: νερό, φωτιά, αέρας, γη, με τον θεό, τη θεία Δίκη και τον θάνατο. Ένα παλίμψηστο συμβόλων, επιθυμιών, αναζητήσεων και φόβων γύρω από τον θάνατο και τη ζωή.

Στην εποχή του το έργο προκάλεσε πολλές αντιδράσεις για τον πρωτότυπο χαρακτήρα του, στον οποίο εμπλέκεται το αφαιρετικό κείμενο με το δράμα και την κωμωδία.

Με ευρηματικό τρόπο επιχείρησαν να «συνομιλήσουν» με την «σικελική κιβωτό», οι Βασίλης Νούλας και Κώστας Τζημούλης (Nova Melancholia), διασκευάζοντας και σκηνοθετώντας το έργο με μια φρέσκια, «λοξή» ματιά δημιουργώντας συνειρμούς με σύγχρονους προβληματισμούς. Μουσικοί

αυτοσχεδιασμοί και παρεμβάσεις διείσδυσαν στο κύριο «μουσικό σώμα» του έργου εν είδει «παραβάσεων» με πλήθος συμβολισμών και αναφορών στη σύγχρονη κοινωνία. Έξυπνη επιλογή σημερινών τραγουδιών που έχουν σχέση με θάλασσα, αέρα, φωτιά («Βρέχει φωτιά στη στράτα μου»), αποσπάσματα από το ποιητικό έργο του Γιάννη Βαρβέρη «Ζώα στα σύννεφα» (ποιήματα που υποδηλώνουν τη σχέση ανθρώπων και ζώων), ένα πεζό κείμενο με ποιητικό λόγο του Μιχάλη Σιγανίδη για τους ανθρώπους που χάνονται στο Αιγαίο πέλαγος και για τη ζωή που τους περιμένει, όσων διασώζονται και βέβαια το τέλος της παράστασης που μετατράπηκε σε «διαδήλωση» με πλακάτ γεμάτα συνθήματα και διαμαρτυρίες.

Ο Θεός τιμώρησε τους ανθρώπους και έστρεψε τα στοιχεία της φύσης εναντίον τους διασώζοντας μόνο την Κιβωτό του Νώε. Αλλά τι συμβαίνει όταν ο άνθρωπος παίζει τον ρόλο της θείας Δίκης, αποδίδοντας δικαιοσύνη («Justice for Pavlos»), τιμωρώντας το διαφορετικό («Justice for Zak»), καταστρέφοντας το περιβάλλον (“We cannot breathe”), ενισχύοντας τον ρατσισμό και τη βία (“We will not be silent”); Μετά την καταιγίδα ο Θεός κατεύνασε τα στοιχεία της φύσης και έφερε ηρεμία και γαλήνη με εγγυητή το περιστέρι με το κλαδί ελιάς και κορωνίδα το ουράνιο τόξο. Η παράσταση της **Ραφής** και των **Nova Melancholia** έκλεισε με μια τεράστια σημαία των ΛΟΑΤ, ένα σύγχρονο ουράνιο τόξο αποδοχής και συμφιλίωσης, να ξετυλίγεται

αργά αργά από τα παρασκήνια και να κατακλύζει τη σκηνή με τα πλακάτ «καρφωμένα» στη μικρή ορχήστρα της Αρχαίας Επιδαύρου αναζητώντας δικαιοσύνη. Ο άνθρωπος σήμερα, ένας μικρός θεός με πολλαπλά πρόσωπα, έχει το σθένος να αποδίδει πραγματική δικαιοσύνη και συγχώρεση ή «καταδικάζεται» να αιτείται δικαιοσύνης με μια απλή διαμαρτυρία;

Η **ενορχήστρωση** και η **μουσική διασκευή** των **Πάνου Ηλιόπουλου** και **Θάνου Πολυμενέα - Λιοντήρη** κατόρθωσε με επιτυχία να συνδυάσει την συνύπαρξη ήχων παλαιών οργάνων, ανατολίτικων ακουσμάτων και θορύβων ζώων με το μελωδικό ιδίωμα του **Μιχάλη Σιγανίδη** και του **Χάρη Λαμπράκη**, ανταποκρινόμενη στην αντισυμβατική προσέγγιση του έργου του **Φαλβέτι**. Οι λυρικοί τραγουδιστές **Γιάννης Φίλιας, Νίκος Σπανάτης, Λητώ Μεσσήνη, Γιώργος Ρούπας και Αναστασία Κότσαλη** ήταν όλοι εξαιρετικοί. Απέδωσαν τον «ανθρωπομορφισμό» των στοιχείων της φύσης καθώς και ήχους ζώων με χάρη, μπρίο, στιβαρότητα και φαντασία.

Απλές πλαστικές καρέκλες, μια μεγάλη αφίσα «Save the Mediterranean» και το «κλασικό» σπιτάκι στο βάθος ήταν το λιτό σκηνικό που «ταξίδεψε» την παράσταση, φωτίστηκε με εντυπωσιακούς **φωτισμούς** και κινήθηκαν με άνεση (**Eugenia Demeglio**) μέσα σ' αυτό οι τραγουδιστές με τα πολύχρωμα

και «ευκολομετάβλητα» κοστούμια τους (Βασίλης Νούλας και Κώστας Τζημούλης).

Μια ευφάνταστη και άξια δουλειά με προσωπική κατάθεση από νέους και πολλά υποσχόμενους δημιουργούς, η οποία επέτυχε να συνδέσει τον 17^ο με τον 21^ο αιώνα, θέτοντας επίκαιρα προβλήματα και πολλά επίμονα ερωτήματα.